

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Smrt na lovu.pdb>

PDB Name: Lydie Junková-Smrt na lovu

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Smrt na lovu

Poté, co ustala vzdálená střelba, rozhostilo se v lese příjemné ticho, jen vysoko nahoře tu a tam zavržaly větve borovic a někde poblíž slabounce zatíkal pták. Anna se nerozhodně zastavila před skupinou smrčků. Zdálo se jí, že vidí kus boty. Váhavě zvedla jednu z větví, rozprostřených nízko nad zemí. Postava schoulená v tom úkrytu se ani nepohnula, ležela s pokrčenýma nohama, jednu paži nataženou před tělem. Na ruce se zaleskl podivný prsten... Jako by jí někdo násilím tlačil hlavu dolů, Anna se pomalu sklonila, zdráhavě přesunula pohled o něco dál a vzápětí zalapala po dechu. Zděšeně zírala do jediného oka stočeného strnule vzhůru; druhé v obličeji nebylo, jen nerozlišitelná krvavá hmota. Do nepřírozeného ticha se vtom ze silnice vetřel slabý zvuk. Anna se otočila a klopýtavě se rozběhla tím směrem. Vůz stál na obvyklém místě, motor běžel, Štěpán seděl za volantem. "Že jdeš!" přivítal ji.

"Hledala jsem tě!" vykřikla. "Kde jsi byl?"

"Čekám už dobře dvacet minut tady! Dohodli jsme se přece, že se sejdem ve tři u vozu!"

Najednou ji popadla hrůza. Co když - "Nemám řídit já?" vyhrkla.

"Ale proč?" podivil se.

Druhý den dopoledne se kolem mrtvého těla rozpoutal zmatený kolotoč. Z chaosu vyplula mohutná postava v hubertusu, s puškou přes rameno. "To vy jste ho našel?" obrátil se k ní hubený černovlasý muž s protáhlou tvář, výraznou pouze živýma černýma očima.

"To spíš tuhle Aran, pane kapitáne," máchl hajný paží k statnému hnědosrstému fouskovi, který pohotově zakňučel.

"Na jakou vzdálenost lze někoho zabít brokovnicí?"

"Dobrý střelec třeba na třicet, čtyřicet metrů," odpověděl hajný.

"Potřebuji základní údaje o tom honu: kdy začal, jak byli rozmístěni střelci, v kolik odtroubili konec, jakými se střílelo zbraněmi."

"Začali v jednu, skončili tak za dvě hodiny. Podrobnosti vám řekne vedoucí honu," řekl hajný. "Střílelo se brokovnicemi, běžnou ráží na zajíce. Ale nábojnice si snad budete hledat sami, pane kapitáne! Jenomže i kdybyste shromáždili pušky, nemusí to taky být k ničemu: některé brokovnice mají totiž vytahovák, takže se dá nábojnice vyndat a strčit pěkně do kapsy. Co vím, to jsem vám řekl. Kdybyste jinak něco potřebovali, víte, kde mě najít."

"Jak to vypadalo na tom lovu, Ondřeji?" zeptal se major Kalina. Zvedl se a šel zavřít okno, kterým doléhal ze zdola z ulice dutý hřmot. "Když mi bylo málo přes dvacet, složil jsem úspěšně myslivecké zkoušky. Ale v životě jsem na žádné zvíře nezamířil. Chodil jsem na kazatelnu pozorovat srnky. Ale to je už moc dávno." Nostalgicky si povzdechl.

"Nepřehledná situace," odpověděl suše kapitán Horák, na kterého ty vzpomínky nepůsobily. "Při té nahánce stáli všichni v rozestupech po pěti až šesti metrech a vždycky na sebe alespoň dva údajně viděli. Nikdo prý neopustil své místo."

"V kolik skončili?"

"Podle vedoucího honu to chvíli před třetí odtroubili. Na minutu to neví. Dva ti bouchalové tvrdí, že krátce potom ještě zaslechli výstřel, ale ostatní prý nic neslyšeli." Černé oči přímo přetékalý nelibostí. "Asi lžou všichni."

"Kolik jich celkem bylo?"

"Osmnáct. Kromě toho uvnitř té leče běhalo pět honců, ale ti nemají pušky. Pokud si je předem někde neschovali."

"Ty jsi hrozný škarohlíd, Ondřeji! Co budeš dělat v mém věku? Ostatně v tom lese mohl být s puškou kdokoli. Kdopak dneska nemá zbraň!" řekl major. "Co všechno už víš o zastřeleném?"

"Rudolf Vrána, třiačtyřicet let. Inspektor životního prostředí. Svobodný, žil sám v malém domku na kraji města. S nikým se prý nestýkal, kromě nějakého důchodce, s kterým hrával šachy. Toho jsme zatím nesehnali."

"Příbuzní, známí, přítelkyně?"

"To zatím nevíme. Dal jsem to na starost poručíku Vítkovi. Jestli měl Vrána nějakou ženskou, jemu neunikne."

"Vrána byl také na honu?"

"Ano, ale jenom na dopolední leči. Po obědě ho prý už nikdo neviděl. Ostatně z těch lovců ho znali jenom tři." Kapitán nahlédl do malého zápisníku. "První je magistr Vorel, majitel chemičky, druhý jeho hlavní ekonom. Mimochodem - ta firma je v průšvih: zamořili odpadem řeku, takže v ní zašlo všechno živé."

"A ten třetí?"

"Syn majitele, Jaroslav Vorel. Zatím jsem zjistil pouze to, že je spíš na ženské, než na práci. Žije na úkor svého tatíčka."

Ve dveřích se objevil poručík Vítek. "Nesu pitevni nález," ohlásil hrdě, jakoby na něm měl sám zásluhu.

"Podle něj byl Rudolf Vrána zabit ranou z brokovnice, a to zhruba mezi jednou a třetí."

"Takže rána vypálená údajně po skončení lovu by se do toho vešla," konstatoval major Kalina. "Podle expertů šlo o brokovnici s výborným krytím. Vrána byl zasažen ze vzdálenosti nejméně pětatřiceti metrů."

"Nevíme ovšem, odkud přišel výstřel," podotkl Vítek. "Doktor mi vysvětlil, že podle pohybu broku v tkáni se dá směr odhadnout pouze zhruba. Také se ten člověk prý mohl ohlédnout."

"Pojeďu se tam ještě jednou podívat," rozhodl se kapitán Horák.

Bylo půl třetí, když dorazil ze silnice na rozlehlou mýtinu. Listopadové slunce klouzalo z bledé oblohy k pásu nízké tyčkoviny, ale hrálo jako v září. Podél vzrostlého borového lesa se táhl úzký pás listnáčů tónovaných rudohnědě, jako by přes něj byl někdo máchnul obrovitým štětcem. Z půdy pod vysokými stromy stoupala vůně jehličí. Smrček, pod kterým našli mrtvého Vránu, vypadal obyčejně, jenom jedna větev byla zlomená a visela zplihle k zemi. Kapitán Horák se otočil a odpočítal padesát kroků směrem,

odkud jedině mohl přijít výstřel, protože jinde překážely stromy. Tady, možná u té statné borovice, někdo stál. Stál a pozoroval člověka, kterého sám, z vlastního rozhodnutí, odsoudil k smrti. V ruce zbraň, připravenou k ráně, ostražitý, chladnokrevný; kdyby se mu třásla ruka, nedokázal by tak přesně zamířit... Z hájenky vyběhl rozčilený zrzavý jezevčík a zaujal útočný postoj.

"Nech toho, Ajdo," uklidňoval ho hajný. "Tenhle pán tu nic nesebere!" Znělo to povzbudivě.

Kapitán sledoval, jak maličký bojovník slabě zavrtěl ocasem a nedůvěřivě se blíží. "Přišel jsem se zeptat, jestli jste v to odpoledne neviděl v okolí někoho cizího."

"Kdo tam jako nepatřil?" Hajný zavrtěl hlavou. "To by mě bylo trklo hned. Akorát na silnici stála bílá felicie. Jestli nepatřila tý slečně, jak byla taky na honu. Její jméno budou mít v seznamu."

"Dal jsem ji ještě včera na starost poručíku Vítkovi," hlásil druhý den kapitán majoru Kalinovi.

"Samozřejmě se nebránil."

Major otevřel desky se spisy. "Přišlo hlášení: zastřelený Vrána se znal s majitelem té chemičky, který byl toho dne rovněž na lovu. Podle výpovědi svědků se ti dva dostali párkrát do konfliktu."

"Inspekce životního prostředí a fabrika, která zamořuje okolí -"

Za dveřmi se ozval dusot. "Nesu zajímavé zprávy!" hlásil poručík hned na prahu. "Eva - chci říct ta slečna, co byla také na lovu - ona je tělocvikářka! Tak ona sice neví, jestli někdo při honu zmizel, ale zdálo se jí, že odpoledne někdo chybí. Mezi ní a dalšími byla prý větší mezera. Ale to není všechno! Když šla na autobus, zahlédla bílou felicii, co zrovna zatáčela na hlavní. Všimla si poznávací značky - jen poslední číslicí si není jistá."

"Co tě to popadlo, Anno?" vykřikl Štěpán Janík rozrušeně. Prudce vstal od stolu, div nepřevrhl šálek s čajem.

"Nerozčiluj se," uklidňovala ho. "Ale snad mi můžeš prozradit, kde jsi vlastně byl mezi druhou a třetí!

Proč jsi chtěl, abych si v tom hostinci poseděla u kafe a přišla až ve tři k vozu?"

Janík se zase posadil. "Copak nemůžu chodit chvíli sám po lese? Víš, jak mám rád to ticho."

"A já bych tě rušila?" Natáhla paži a položila mu konejšivě dlaň na ruku. "Pověz mi pravdu, Štěpáne!

Poznala jsem Vránu podle toho divného prstenu - a vím, jak jsi ho nenáviděl -"

"Byl to zločinec!" Na okamžik se odmlčel, jako by se mu nedostávalo dechu. "Když to tedy chceš vědět: vyhrožoval mi! Že poví Helence, kdo byla její matka! Vydíral mě! Dal jsem mu před rokem dvacet tisíc, ale teď na mně chtěl pětkrát tolik! Marně jsem ho prosil, aby nás nechal, že je Helenka moc nemocná, že možná ani nebude dlouho naživu..."

"Snad jsi jí to měl povědět sám! Bude jí letos patnáct -"

"Od dětství jsem jí tvrdil, že její matka umřela - To je vidět, že nemáš sama děti! Nemůžeš to prostě pochopit..."

Taková necitelnost ji zaskočila. "Já si myslím, že jsi se s tím Vránou stejně setkal!" řekla dotčeně.

Vytřeštil na ni oči, popadl se za hrud'. "Rychle! Podej mi prášky!" zasípal. Byl bledý, vypadal bezmocně.

Byl nemocný...A Helenka to zdědila po něm. Podala mu lék. Pocítila naléhavou, zoufalou potřebu ho chránit. Za to, jak to měl v životě těžké. Za ty zlé potíže s tou prohnanou ženskou, které v mládí naletěl.

Jak mu asi bylo, když mu tu nechala holčičku a odjela bůhvíkam za neblahým povoláním, kterým se kdysi živila...

Záznam výpovědi magistra Vorla, majitele chemické fabрики, a jeho hlavního ekonoma, inženýra Nekvila, nevnesl do případu ani kapku šťávy. Zato majitelův syn Jaroslav se postaral o vzruch.

"Nevím, co ode mě chcete!" vyjel neomaleně. "Na tom lovu jsem byl, to už jste slyšeli! Jezdím s fotrem skoro pokaždý. Moc se nevidíme, tak aspoň při tom střelení!" Ošklivě se ušklíbl. "Ale zato není lakomej! Dá mi, co chci. Koupil mi další pušku. A teď zase novou motorku."

"Znal jste zastřeleného Vránu?" zeptal se kapitán.

"Vůbec ne!" vyjel mladík a chytil se dvěma prsty za ušní lalůček.

"Viděl jste při nahánce na svého otce a na pana Nekvila?"

"No - stáli přede mnou. Jenže je tam dost keřů! A vůbec - Když chcete trefit zajíce -" Přestal si rvát ucho a zahihňal se. "To vy, když střílíte na nějakýho zločince, tak čučíte kolem?"

Kapitán potlačil chuť mu jednu vrazit. "Viděl jste oba po celou dobu, nebo ne?"

Viditelně zaváhal. "Už jsem vám řek- A vy jako myslíte, i kdyby ne, že bych měl prásknout svého

rodnýho fotra? Kdybych náhodou zmerčil, že se zdejchnul?" Prsty zas začaly zpracovávat ucho.

x x x

"Víc jsem z něj nedostal, mlel pořád dokola to samý." Kapitán Horák si sedl na své oblíbené místo vedle trezoru. Na zdi nad ním visel v dřevěném rámečku vybledlý obrázek starého mlýna, který si sem před lety sám pověsil.

"Já bych zase zavedl mučení," vpadl Vítek. Nedalo se poznat, zda to nemyslí vážně.

"Ten kluk trpí nějakou psychickou poruchou," nedal se vyrušit Horák. "Čekal jsem, že každou chvíli začne ječet a mlátit kolem sebe. Nebo že na mne skočí. Je mu třiadvacet, ale chová se jako puberták."

"Přišlo hlášení, že Jaroslav Vorel, moment, kde to mám," major se hrabal v papírech na stole. "Tady: stýká se s nějakou partou, která je podezřelá, že na svých sedátkách užívá ekstazy."

"Nemám se mezi ně vmíchat?" nabídl Vítek.

Major odmítavě mávl rukou. "Potvrdil vůbec někdo, že se Vorel s Nekvilou z honu nevzdálili?" zeptal se.

"Ale ano. Jeden ten bouchal - Nějaký účetní. Vůbec se s nimi nezná, tak by je snad nechtěl krýt."

"Ondřeji, bouchalové se říká těm lovcům, kteří neumějí střílet," poznamenal major Kalina. "K těm Vránův vrah rozhodně nepatří. Pokud to vůbec byla vražda! Skoro na každém honu je někdo postřelen, protože lovci bývají neukáznění."

"Máš pravdu," řekl kapitán. "Jednu ránu někdo vypálil po odtroubení leče. Že by taková náhoda? Ale co Vrána na té mýtině vůbec dělal?"

"Ano, to byla moje felicie," řekl Štěpán Janík. "Nechal jsem ji u silnice nad lesem, jako vždycky." řekl.

"Jezdíte do Šehonic často na hony?" zeptal se major Kalina.

"Dvakrát, třikrát za rok. Ale někdy se vypravím jen tak, na výlet."

"Proč jste se toho odpoledne nezúčastnil naháňky?"

"Já o to střílení moc nestojím, raději se toulám po lese."

"Potkal jste tam někoho?"

Janík slabě zavrtěl hlavou.

"Vy jste se tam nesetkal s Rudolfem Vránou?" vypálil kapitán.

Ruce položené v klíně se neklidně pohnuly, Janík ztěžka polkl a pak se zhluboka nadechl. Ruku si položil na hrud'.

"Není vám něco?" zeptal se major Kalina.

"Já už jsem si vzal prášek." Ještě dvě tři vteřiny váhání. "Ano, mluvil jsem s ním."

"Není to zvláštní, že ani Vrána nešel na odpolední hon?" pokračoval Horák. "A že jste na sebe narazili na té mýtině? On měl totiž svůj vůz zaparkovaný na opačném konci lesa!"

"Já - Měl jsem tam s ním sraz."

"Z jakého důvodu?"

Mlčky vyslechli ten ošklivý příběh o vydírání. "Prosil jsem ho, jenže marně. Chtěl pořád další peníze - Ale kde bych je vzal?"

"Pohádali jste se a vy jste v afektu zvedl pušku -" řekl kapitán.

"Vy byste někoho v afektu střelil do zad?" zaútočil náhle Janík.

"A co do hlavy?"

"Pušku jsem nechal na sedadle! Z té hádky se mi udělalo špatně, tak jsem šel pryč. Až u vozu jsem zaslechl výstřel. Z brokovnice."

"V kolik to bylo hodin?" zeptal se major Kalina.

"Ke třetí. Podíval jsem se na hodinky, protože jsem tam měl sraz se svou známou. Můžete se jí zeptat."

Páteční ráno jako vytažené z prádelního hrnce. Poručík Vítek si svlékl mokrou bundu a hodil ji na věšák.

"Ve Vránově domku jsme nic zajímavého nenašli," spustil hned u dveří. "Až na kupku účtů za stavební úpravy."

"Asi si musel dát opravit domek," mínil kapitán. Rozkašlal se a zhluboka se napil horkého čaje; příliš mu nepomohl.

"Jenže to by nedělalo miliony!" vytáhl Vítek trumf z rukávu. "On si ale koupil nedaleko Šehonic chalupu. Ta musela něco stát!"

"Z platu na to neušetřil a z Janíka tolik nevytáhl," podotkl major.

"Ani po nikom nedědil, žádné příbuzné nemá," zachraptěl kapitán Horák. "Evidentně se opravdu dal na vydírání. A v této souvislosti je zvlášť zajímavé, co mi včera řekl ten ekonom, inženýr Nekvila. Kromě toho, že nazval Vorla mladšího dokonalým parazitem, prohlásil, že od té doby, co v chemičce pozastavili výrobu, Vorel už nemůže synovi dávat tolik peněz. Podle inženýra mělo fabriku spasit dobrozdání inspektorátu životního prostředí - "

"Neboli vyjádření Vrány," poznamenal major.

"Právě. Ovšem víc jsem z inženýra nevypáčil. Nebo víc neví."

"Ale zato Vorlova sekretářka!" vpadl poručík Vítek. "Sdělila mi pod rouškou přísného tajemství, že Vorel se před časem s Vránou strašně pohádal, že mu něco vyčítal a inspektor zase vykřikoval, že prý ho ani nenapadne kvůli němu riskovat."

"Motiv by tu tedy byl," konstatoval major. "Ale uveďme ho do souvislosti s fakty: byla tu skutečně možnost? Z osmnácti lovců chyběl podle slečny tělocvikářky to odpoledne jeden, čímž jich možná, ale ne jistě bylo sedmnáct. Vedoucí honu to popřel. Po odtroubení leče šla slečna s pěti nebo šesti dalšími lovci na autobus, tím si však není jistá. Devět jich údajně obsadilo místní hostinec, Vorel s inženýrem nasedli k řidiči do vozu."

"Ale co ten opožděný výstřel, který zaslechl kromě dvou lovců také Štěpán Janík?" připomněl poručík.

"Pokud opravdu nevystřelil sám!" řekl kapitán.

"Ten, kdo střílel, nemusel mířit na Vránu!" namítl major.

"Musíme uspořádat rekonstrukci, na kterou přizveme jen vybrané účastníky," navrhl Horák.

Vorel nejdříve zuřivě odmítl. "Z čeho mě to chcete obvinít?" zaječel rozčileně; v ten okamžik se projevila jistá podobnost se synem, byť se přitom netahal za ucho.

"Z ničeho vás neobviňujeme," řekl major Kalina. "To bychom vám byli povinni výslovně oznámit. Je to zajisté na vás, zda chcete pomoci při vyšetřování trestného činu, pravděpodobně vraždy."

Šehonický les se netvářil právě vlídně. Od řeky stoupala vzhůru slabá mlha a zvolna se táhla k hustému smrci. První dešťové kapky pleskly do dubového listí, jež se dosud houževnatě drželo na stromech. Všichni ohrnovali límce a strkali ruce do kapes. Nálada pod psa; pouze na hnědosrstého fouska zjevně nepůsobila.

Kapitán Horák rozestavil podle připraveného scénáře osoby dramatu; představení mohlo začít. Magister Vorel se neochotně postavil na příkázané místo u statné borovice. Za ním stál jeho syn s inženýrem, který se tvářil uraženě. Na místě, kde byl nalezen zastřelený Vrána, trčela figurína v bílém hávu, vypůjčená od místního ochotnického spolku; její holá lebka se zřetelně odrážela od temně zeleného pozadí. Major Kalina s netrpělivě přešlapujícím poručíkem Vítkem tvořili prozatím i s hajným a jeho fouskem obecenstvo.

"Prosím, pokuste se střelit tu figuru do hlavy," vyzval kapitán magistra Vorla. Ten chtěl něco namítnout, ale potom beze slova zvedl brokovnici a vystřelil. Atrapa Vrány se skácela. Hajný se k ní mlčky vydal, fousek se neochotně ploužil za ním.

"Některý broky uvízly v tý - hlavě," ohlásil hajný. Postavil znovu figurínu a stáhl se zpátky.

Na řadu přišel inženýr Nekvila. Jeho rána nebyla tak přesná, figurína se zapotácela, ale zůstala stát..

"Teď to zkuste ještě vy!" požádal kapitán k mladého Vorla.

"Proč já?" zaječel mladík. "Já se stejně netrefím!"

"Jak to?" ozval se hajný udiveně. "Vy přece -"

Kapitán ho zarazil pohybem ruky. Jenom fousek vydal výmluvný zvuk, vyjadřující zhnusení.

Jaroslav Vorel se konečně rozhoupal. Přistoupil ke stromu, zvedl pušku, opřel si paži o kmen borovice a vystřelil. Figurína se ani nepohnula. "Neříkal jsem to?" vykřikl vítězoslavně.

"Najednou máte smůlu! Střílíte jinak, pokud vím, ze všech nejlíp. Snad je to tím, že dnes nemáte tu pušku s vytahovákem," řekl kapitán Horák. "A taky máte smůlu na rukávu. Vidíte? Tady odsud!" ukázal rukou na kmen. "Ale ten flek jste si neudělal až dnes! Na borovici jsou stopy textilního vlákna, pravděpodobně z bundy. V laboratoři už to porovnájí - "

Mladík učinil pokus dát se na útěk. Když ho major Kalina chytil za paži, začal divoce, nepřičetně ječet,

zmítal se, nakonec sebou hodil na zem a svíjel se jako v křeči..

"Jedno se mu musí přiznat," řekl major Kalina zdrcenému otci, když mladíka odváděli k policejnímu vozu.

"on vás chtěl pomstít. Teď už nám asi řeknete, jak to bylo s těmi úplatky Vránovi."

"Byl to grázl!" vykřikl Vorel hystericky. "Vytahal ze mě spoustu peněz, nasliboval mi, že fabriku ochrání - a potom mě podrazil! Vezmu Jájovi toho nejlepšího advokáta! Kdybych měl všechno prodat..."

Nebyl to hezký konec vyšetřování. Ale který byl?

"Zřejmě Vránu sledoval, vyslechl náhodou jeho hádku s Janíkem a využil příležitosti," řekl major Kalina, když nasedli do vozu.

"On nechtěl pomstít otce!" dodal kapitán. "Mstil se hlavně za sebe. Nebo jenom za sebe! Byl příliš závislý na tom sladkém životě."

"A také na drogách," připomněl poručík Vítek. "Třeba ho psychiatři zbaví odpovědnosti." Stísněně se podíval z okna, avšak zšeřelá krajina nabízela málo utěšený obraz; začalo hustě pršet, podél silnice se táhla zoraná pole, zbrázděné, nevzhledné břicho po orgiích plodnosti. "Myslím, že on je nejen pachatel, ale taky oběť!"

"Nepochybně!" odušil major. "Ale kde je ta hranice? Hodně si způsobil sám, zatímco na někoho spadne balvan bez jeho vlastní viny."

Kapitán Horák nastartoval, pomalu se rozjížděl. "Stejně jsem nevěřil, že by to spáchal Štěpán Janík," podotkl, "ačkoliv měl mnohem silnější motiv. Naštěstí se ještě najdou lidi, kteří ani v návalu zoufalství hned nezabíjejí. Alespoň jakási naděje, že se navzájem nevyvraždíme." Přidal plyn a rozjel se rychleji k zamžnému obzoru, odkud chabě probleskovala vzdálená světla.